

Svajonų
ROMANAI

Jausmų egzotika

CAROLE MORTIMER

Beprotiškai įsimylėjęs

9,40 Lt / 2012 kovas–balandis

SKANDALINGIEJI
SENI KLERAI

Knygute.lt

Carole Mortimer

BEPROTIŠKAI ĮSIMYLĖJĘS

Romanas

Versta iš Carole Mortimer,
The Reluctant Duke, 2011
© Carole Mortimer, 2011

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Filomena Vaitkutė,
vertimas iš anglų kalbos, 2011
© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010
© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka
© „Svajonių knygos“, 2012
ISBN 978-609-406-508-8

Elektroninę knygą paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

- Laimingų Naujųjų metų, pone Sent Klerai!

Lukanas, į kurį kreiptasi kaip į poną Sent Klerą, suraukęs antakius stovėjo prie didžiulio lango *Sent Klerų korporacijos* administracinio pastato dešimtajame aukšte.

Buvo dar anksti, pusė aštuonių, tačiau tą šaltą ir žvarbų sausio rytą Lukanas dirbo nuo šeštos, nes norėjo sutvarkyti reikalus, kurie susikaupė per laisvas dienas tarp Kalėdų ir Naujųjų metų.

Jis ir nusprendė, kad į darbą šįryt reikia ateiti anksti ir skubiai sutvarkyti atidėliotus reikalus. Iš tikrųjų Lukanas net apsidžiaugė, kad pagaliau po švenčių viskas grįžta į įprastas vėžes. Kalėdas jis praleido su dviem jaunėliais broliais motinos namuose Edinburge, paskui trumpam – nors Lukanui tas laikas ir prailgo – nuvyko į Glosteršyrą, į šeimai priklausantį Malberio dvarą, kur Naujųjų metų išvakarėse dalyvavo jauniausiojo brolio vestuvėse.

Nors ir numanė, kodėl Džordanas ir Stefanija vestuves sumanė kelti būtent čia, kur juodu ir susipažino, Lukanas pasitaikius progai mandagiai visų atsiprašė ir trims dienoms išdūmė į

Klosterį slidinėti.

Vis dar susiraukęs jis pakreipė galvą, kai į pastatą šalia kontoros įėjo jauna moteris. Tai buvo jo sekretorės vieta. Tačiau moteris, kuriėjo pro duris, buvo ne jo sekretorė. Tiesą sakant, Lukanas neprisiminė, kad ją būtų matęs anksčiau!

Ne vyresnė nei dvidešimt penkerių, mergina buvo liauna ir nesiekė nė metro šešiasdešimties. Vilkėjo dalykiniu juodos spalvos kostiumėliu ir sniego baltumo palaidine, tačiau didžiausią įspūdį darė juodi čigoniški plaukai, kurie krito ant nugaros neklusniomis garbanomis. Iš po tokių pat juodų antakių spindėjo tamsiai mėlynos akys apgaubtos tankiomis juodomis blakstienomis. Ndidelė jos nosytė buvo tiesi, o putlios lūpos atrodė gundančios ir jausmingos.

Išvydęs tas lūpas Lukanas iškart, net keista, susijaudino ir pagalvojo apie įkaitusius, vienas į kitą įsikibusius nuogus kūnus. Jis ir pats nusišėbėjo, nes visiems buvo žinoma, kad Lukanas, sėkmingasis Sent Klerų verslininkas, kietiširdis ne tik su savo pavaldiniais, bet ir moterimis, su kuriomis turėdavo trumpalaikių santykių.

Tačiau žiūrėdamas į šią tamsiaplaukę, nepa-

žabotą gražuolę, Lukanas anaip tol nesijautė kietaširdis!

Jo žvilgsnis buvo piktas ir niūrus. *Kas ji tokia, velniai griebtų?*

Kai Lukanas Sent Kleras sutrikęs suraukė kaktą, Leksei jo beveik pagailo, tačiau dėl to, kad pateko į tokią padėtį, jis galėjo kaltinti tik save.

Jei nebūtų toks arogantiškas ir pasipūtęs savimyla, jo sekretorė nebūtų nusprendusi palikti jį Kalėdų išvakarėse apie tai net nepranešusi.

Matyt, taip ir buvo.

Leksė įtarė, kad Džesika Braun turėjo ir kitų, ne tik dalykinių interesų Lukano Sent Klero atžvilgiu, bet jis tikriausiai neparodė – o gal nesugebėjo parodyti – jokio atsako. Tai tikroji priežastis, kodėl moteris dingo taip staiga...

Kai Leksė priėjo arčiau ir sustojo prieš didžiuosią ažuolinį stalą, o Lukanas Sent Kleras lyg koks karalius atsistojo kitoje jo pusėje, ji pajuto jo valdingumą. Pastebėjo, kad jam labai tinka tamsiai pilkos spalvos kostiumas ir pilkšvi šilkiniai marškiniai su kruopščiai po kaklu parištu tos pačios, tik šiek tiek tamsesnės spal-

vos kaklaraiščiū.

Nenorom Leksei teko pripažinti, kad aukštas ir nepriekaištingai apsirengęs vyras – aristokratiškai dailus. Tiesa, jo tamsūs, beveik juodi plaukai, jos nuomone, galėjo būti kiek ilgesni, tačiau nors ir gražių bruožų – mįslingomis juodomis akimis, išdidžia ilgoka nosimi, tvirtu, ryžtingu smakru ir išraiškingomis lūpomis – atrodė arogantiškas ir anaip tol ne patrauklus.

Bet Leksei nepatrauklūs atrodė *visi Sent Klerų korporacijos* darbuotojai! Ji pašaipiai šyptelėjo.

– Aš – Leksė Hamilton, pone Sent Klerai. Kurį laiką būsiu laikinoji jūsų sekretorė, – tarė ji susiraukusiam vyrui.

Jo primerktos akys atrodė ledinės.

– Bet man nereikia sekretorės, ir dar tokios, kuri dirbs *laikina*...

Leksė vos įstengė nuslėpti pašaipą.

– Buvusi jūsų sekretorė paskambino į mūsų agentūrą Kalėdų išvakarėse ir teiravosi, kas galėtų ją pakeisti, iki jūs susirasite nuolatinę sekretorę. Deja, kvalifikuota moteris nuolatiniam darbui galės atvykti tik po trijų dienų.

Jos žodžiai Lukaną Sent Klerą akivaizdžiai pritrenkė – taip ir turėjo būti.

Nors Leksė seniai domino *Sent Klerų korporacija* ir ji čia atvyko vedama smalsumo, tačiau nusprendė tuo nepiktnaudžiauti. Trijų dienų tikrai pakaks, kad savo akimis pamatytų visas blogybes, apie kurias buvo girdėjusi iš kitų arba kurias įsivaizdavo.

Bet Leksė apsiriko – pakako *trijų minučių* suprasti, kad šis šaltas išpuikėlis mano esąs už ją viršesnis!

Jis dar labiau suraukė kaktą.

– Patikslinkite, kodėl ir kada Dženiferė davė tokius nurodymus?

Tai išgirdusi Leksė taip pat susiraukė.

– Maniau, kad jūsų sekretorės vardas Džesika...

– Dženiferė... Džesika, – suirzo Lukanas Sent Kleras, mat jam tai atrodė nesvarbu. – Jos vardas neturi reikšmės, ypač jei ji, kaip sakote, čia nebedirbs.

Leksė kreivai šyptelėjo.

– Jei bent retkarčiais būtumėte kreipęsis į ją vardu, galbūt nebūtų taip staiga išėjusi?..

Lukanas dar labiau prisimerkė ir nuožmiai nužvelgė ją.

– Savo nuomonę, panele Hamilton, galėsite pareikšti tada, kai jos paprašysiu!

- Aš tik norėjau pasakyti...

- Tikriausiai ketinate pasakyti, kas jums, kaip laikinajai sekretorei, neturėtų rūpėti? - pertraukė ją Lukanas ausį režiančiu balsu.

- Taip, tikriausiai, - liūdnai šyptelėjusi pritarė ji.

Betgi ji visai nesigaili to, ką pasakė, pamanė Lukanas ir paniuro.

- Ir kodėl Dženi... Džesika, - irzliai pasitaisė jis, - nutarė pasielgti šitaip neprofesionaliai ir negarbingai?

Leksė Hamilton gūžtelėjo pečiais.

- Bendradarbiams ji prasitarė, kad mirtinai įsižeidė Kalėdų proga negavusi iš jūsų jokios dovanėlės ar bent sveikinimo atviruko.

- Ji gavo kalėdinę premiją kartu su atlyginiu už praėjusį mėnesį - kaip ir visi kiti mano darbuotojai.

- Bet ne *asmeninę* dovaną, - tarė Leksė Hamilton tyčia nutęsdama žodžius.

- Kodėl, po galais, turėčiau ką nors jai dovanoti? - nuoširdžiai nustebo Lukanas dėl tokių kaltinimų.

- Man regis, visur priimta, kad tiesioginis viršininkas... bet nesvarbu, - nutilo gražuolė juodvarnio plaukais pamačiusi, kad jam trūks-

ta kantrybė. – Nemaniau, kad taip anksti rasiu jus darbe... Ką tik jums skambino, manau, tai svarbu. Visą informaciją surašiau ant popieriaus. – Ji ištiesė jam lapą.

Lukanas permetė dailia rašysena užrašytą žinutę ir suglamžė popierių.

Džonas Bartonas, Malberio dvaro prižiūrėtojas, pranešė apie staigų atoslūgį, kuris per dvi dienas apgadino vakarinį namo kampą. Apie padarytą žalą Džonas nusprendė asmeniškai informuoti Lukaną.

Kaip vyriausias iš Sent Klerų, Lukanas Malberio dvarą paveldėjo prieš aštuonerius metus mirus tėvui. Bet ten jis retai lankydavosi – tėvai prieš dvidešimt penkerius metus ėmė gyventi atskirai ir netrukus dramatiškai išsiskyrė, taigi sugrįžti į šią vietą jis neturėjo jokio noro, juolab kad visai neseniai ten lankėsi.

Pirmuosius vienuolika iš trisdešimt šešerių gyvenimo metų Lukanas laimingai gyveno su abiem tėvais Malberio dvare. Nė vienas iš trijų brolių nenutuokė apie tėvo romaną su našle, kuri gyveno kartu su dukterimi viename iš dvaro pastatų. Nežinojo ir apie skausmą, kurį patyrė motina dėl šio romano. Po nelaimės Molė su trimis sūnumis sugrįžo į Škotiją.

Į Malberio dvare vykusias Džordano ir Stefanijos vestuves, nuo kurių dar nebuvo praėjusi nė savaitė, Lukanas vyko sukandęs dantis, panašiai jautėsi ir jo brolis Gideonas bei motina, todėl galimybė dar kartą važiuoti ten buvo net nesvarstoma.

Bartonas pranešė, kad apgadintas vakarinis namo sparnas...

Tai ilgoji pastato dalis, kurioje buvo įrengta paveikslų galerija – joje puikavosi Aleksandro Sent Klero, Lukano tėvo, buvusio Stauerbridžo hercogo, iškilmingas portretas.

Pažvelgus į portretą tapdavo visiškai aišku, kad iš trijų brolių Sent Klerų Lukas buvo panašiausias į tamsiaplaukį, tamsiaakį svetimautoją tėvą!

– Iš pono Bartono intonacijos supratau, kad reikalas labai skubus, – kalbėjo Leksė Hamilton žiūrėdama į tvarkingai parašytą, bet jau suglamžytą raštelį Lukano rankose.

– Leiskite tai spręsti man, gerai? – tarė jis perdėm švelniu balsu.

– Dėl jūsų dešimtos valandos susitikimo, matyt, nieko nebegalėsiu padaryti. – Ji visiškai nereagavo į jo pastangas. – Bet visus kitus susitikimus bus galima atšaukti, jei manote,

kad...

- Panele Hamilton, jums tikrai nebūtina žinoti, ką aš manau, - šturkščiai pertraukė ją Lukanas. - Šią akimirką labiausiai norėčiau pasikalbėti su jūsų agentūros vadovu.

- Kodėl?

Lukas kilstelėjo antakius.

- Aš nepratęs, kad dėl mano sprendimų abejotų.

Leksė suprato, kad žodžius *laikina darbuotoja* jis nutylėjo. Tačiau aplinkybės susiklostė taip, kad agentūrai šiuo metu vadovavo Leksė, nes jos tėvai, kuriems ir priklausė Sekretorių agentūra, antrąją Kalėdų dieną išvyko į trijų savaitių kelionę kruiziniu laivu vestuvių dvidešimt penktųjų metinių proga.

Tėvai nieko nežinojo apie Lukano Sent Klero sekretorės skambutį į agentūrą Kalėdų išvakarėse.

Leksė nusprendė jiems apie tai nieko nesaikyti, nes vien Sent Klerų pavardės *paminėjimas* būtų sudrumstęs šventišką nuotaiką.

Ji bandė save *įtikinti*, kad tai ir buvo tikroji nutylėjimo apie skambutį priežastis.

Kai Leksė išsiaiškino, kas skambina, gerokai suglumo, tačiau iškart ryžtingai liepė Džesikai

Braun nesijaudinti, nes Sekretorių agentūra tikrai padės susitvarkyti su iškilusia problema.

Tik pasibaigus pokalbiui Leksė suvokė, kad šis skambutis atvėrė jai neįtikėtinas galimybes.

Tą darbą ji galėjo dirbti tikrai puikiai, be to, sausį Sekretorių agentūroje paprastai būdavo ramu. Tris dienas. Pati pasižadėjo, kad tik tris dienas stebės Lukaną Sent Klerą, visų žinomą kaip kietą ir valdingą *Sent Klerų korporacijos* savininką.

Ir ką gi – Lukanas buvo toks, kokį Leksė ir įsivaizdavo, bent kol kas.

Ji išsitiesė visu ūgiu – avėdama bateliais su dviejų colių aukščio pakulne buvo penkių pėdų ir trijų colių.

– Pone Sent Klerai, galite neabejoti, kad per tris dienas, kurias čia dirbsiu, nenusivilsite mano kvalifikacija...

Jis šaltai ją nužvelgė.

– Jūsų kvalifikacija aš neabejoju...

Iš susierzinimo Leksei užkaito skruostai.

– Vis dėlto mintyse suabejojote.

– Tikrai? – lėtai ištarė Lukanas remdamasis į stalo kraštą ir žiūrėdamas tiesiai į mėlynas pasipiktinusios Leksės Hamilton akis.

Jos šilkinė oda buvo nuostabi, smakras nedidelis, bet išduodantis ryžtą, o lūpos virš jo – jausmingos, seksualios...

Tokios lūpos – drėgnos, putlios ir šiek tiek papūstos – gali išvesti vyrą iš proto, jei tik prisiliestų prie tam tikrų kūno vietų...

Lukanas skubiai atsitraukė, sunerimęs dėl vaizdinių, kurie jam iškilo žvelgiant į įžūlią moterį. Vyriškasis jo organas sustandėjo ir jis pasibjaurėjo savimi.

– Kaip vadinasi jūsų įstaiga? – šiurkščiai pasiteiravo jis.

– Sekretorių agentūra, – atsakė Leksė susiraukusi. – Bet gal jūs pirmiau norėtumėte pakambinti ponui Bartonui? Jis užsiminė, kad reikalas tikrai skubus...

– Pats sugebu atsirinkti, panele Hamilton, kurie reikalai yra svarbesni už kitus, – čaižiu balsu nukirto Lukanas.

– Žinoma. – Ji nežymiai linktelėjo galva, suiraukė kaktą virš savo gilių mėlynų akių, apsuko ir greitai išėjo. Lukanui beliko tik stebėti tolstant jos neklusnias tamsias garbanas. Pro akis nepraslydo ir gundantis dailus užpakaliukas, ir ilgios dailios kojos, kurių dalį dengė trumpas juodas sijonas....